

ZANDSUPPLETIE IN KOP VAN NOORD-HOLLAND, HET WESTLAND EN OP DE ZUID-HOLLANDSE EILANDEN VOLSTAAT NIET

Kwetsbare plekken in Nederlandse zeevering

Uit een onderzoek naar de kustveiligheid op lange termijn voor de provincies Noord- en Zuid-Holland blijkt dat suppletie van zand niet overal voldoende veiligheid voor de toekomst geeft. Voor de Kop van Noord-Holland, het Westland en de Zuid-Hollandse Eilanden zijn andere maatregelen noodzakelijk. Voor de rest van de kust is een vergroting van de zandsuppletie voldoende om de veiligheid te waarborgen. Dat blijkt uit een onderzoek uitgevoerd in opdracht van de stuurgroep Hollands Kust 2050.

Bij het onderzoek is uitgegaan van het meest ongunstige scenario: een temperatuurstijging van 3,5 C, een zeespiegelstijging van 85 cm, waarbij de bodemdaling is inbegrepen, en een stijging van de jaarlijkse hoeveelheid neerslag met zes procent in de komende 100 jaar. Waarschijnlijk neemt de intensiteit van regenbuien toe en ontstaan drogere zomers en nattere winters. Ook kan niet worden uitgesloten dat meer en zwaardere stormen zullen ontstaan.

De Nederlandse zeeveringen kunnen op kwetsbare plaatsen onder druk komen te staan. Deze kwetsbaarheid wordt vergroot doordat de natuurlijke aanvoer van zand afneemt, waardoor erosie van de kust toeneemt. De oevers onder water kunnen steiler worden, waardoor het onderzeese fundament van de kust versmalt. Het kuststelsel kampt nu al met een structureel

tekort aan zand. Sinds 1990 is het kustbeheer vooral gericht op het compenseren van de voortgaande erosie. Verplaatsing van de kustlijn landinwaarts wordt tegengegaan door nieuw zand te storten. De afgelopen tien jaar werd gemiddeld zeven miljoen kubieke meter zand per jaar toegevoegd.

Uit het onderzoek blijkt dat deze suppletie voor de meeste gebieden ook op de lange termijn voldoende veiligheid biedt, hoewel de hoeveelheid op te spuiten zand wel groter zal moeten worden. Maar voor delen van de kust in de Kop van Noord-Holland (van Texel tot Callantsoog), de Pettener- en Hondsbossche zeevering en de Zuid-Hollandse Eilanden (met name de Kop van Goeree) is dit niet voldoende. Bij Den Helder, Callantsoog, Katwijk, Westland en Voorne zullen dijken en waterkeringen verhoogd en/of versterkt moeten worden

om de veiligheid van het achterland op lange termijn te garanderen. In veel kustplaatsen kan tijdens stormvloed strandafslag optreden. Op sommige locaties wordt niet voldaan aan de huidige wettelijke veiligheidsnormen voor de kust.

De veiligheidsproblemen langs de kust verschillen per kustvak, zo blijkt uit het onderzoek. Dat wordt veroorzaakt door de aard en de samenstelling van het kustvak. Daarom wordt verder onderzoek opgestart naar lokale oplossingen, gericht op de korte termijn. Hierbij worden lokale plannen voor bijvoorbeeld woningbouw, economie en toerisme getoetst aan de kustveiligheid op korte én lange termijn. Ook wordt een kosten-batenanalyse opgesteld van de verschillende ingrepen en plannen.

Aan de probleemgebieden wordt bijzondere aandacht besteed. Voor de Kop van Noord-Holland en Texel worden drie mogelijke strategieën uitgewerkt: handhaving huidige kustlijn, zeevaartse verdediging of een landwaartse oplossing. In Zuid-Holland komt een nader onderzoek naar de problematiek van de smalle duinenrij bij het Westland. In dat onderzoek worden ook onder meer de ontwikkelingen bij Hoek van Holland en het plan 'Westhoek van Zuid-Holland' meegenomen. Voor de Zuid-Hollandse Eilanden wordt onderzocht of verhoging en/of versterking van de duinen bij de kop van Goeree en de punt van Voorne een structurele oplossing biedt voor de erosie. Een probleem van een andere orde is de erosie van de Slufter, die veel groter is dan verwacht, en de (mogelijke) aanleg van de Tweede Maasvlakte.

